

SCOPUL UNEI PECEȚI

În timp ce vine fratele Chad la amvon, să cântăm cântarea:

Umple-mi paharul, Doamne!

Umple-mi paharul Doamne

În timp ce-l ridic spre Tine

Vino și potolește setea sufletului meu

Pâine a cerului

Hrănește-mă până când dau pe dinafară.

Aici este paharul meu

Umple-mă și întregește-mă.

O, aici este paharul meu, Doamne!

Eu îl ridic spre Tine, Doamne.

Vino și potolește setea sufletului meu

Pâine a cerului

Hrănește-mă până când dau pe dinafară

Aici este paharul meu

Umple-l și întregește-mă!

Amin! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Cu siguranță este bine să vă vedem în această dimineață. Este bine să fim în această dimineață în locașul Domnului.

Să deschidem Bibliile la 2 Timotei 2.19:

„Totuși, temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui.” Ce verset, prieteni!

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” și: „Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege!”

Astăzi aș vrea să vorbesc despre un subiect pe care l-am intitulat, **Scopul unei peceti**. Poate vom aborda subiectul din două unghiuri diferite, dar vom vedea pe măsură ce vom avansa.

Privim la acest verset din 2 Timotei: *„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă*

nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaștepe cei ce sunt ai Lui.” În toate întrebuintările sale din Noul Testament, cuvântul „pecete” este pur și simplu o pecete, la fel ca pecetea care este pusă pe o carte, pe un sul sau pe oricare alt document. Un inel cu sigiliu, pentru că sigiliul este de obicei cel care face ștanțarea unei peceți, este obiectul care face pecetea sau ștanțarea pe care o lasă pecetea. Este inscripția sau amprenta lăsată de o pecete sau ultima definiție pe care o găsim în Concordanță este, „aceea prin care orice este confirmat, dovedit, autentificat, precum o pecete, un semn, o dovadă.”

Așadar, este ceva ce a fost pecetluit de cineva, cu un inel cu sigiliu sau ceva de felul acesta și păstrat, ținut cu încredere, dar este ceva ce este confirmat, autentificat de o pecete.

„Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta,” adică având autentificarea aceasta, confirmarea aceasta, *„Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui”*, și El nu va pierde pe niciunul dintre ei. Aceasta este Pecetea sub care suntem noi și anume: „Dumnezeu ne cunoaște.” Dumnezeu ne-a cunoscut dintotdeauna, mai dinainte de întemeierea lumii. Noi am venit în această viață având amnezie spirituală, dar temelia lui Dumnezeu a fost sigură având această pecete, această autentificare și anume, că El ne-a cunoscut. Nu a fost ceea ce am știut noi, pentru că El ne-a cunoscut în tot acest timp, iar într-o zi, într-un timp rânduit de El, urma să ne îngăduie să-L cunoaștem și noi pe El; dar El ne-a cunoscut întotdeauna, aceasta fiind autentificarea. Care este autentificarea mea? El m-a cunoscut înainte de întemeierea lumii.

Să privim și la alte câteva Peceți. Să mergem la Apocalipsa capitolul 5. Vom privi la Cartea pecetluită. Aceasta este una dintre preferatele mele, fiind subiectul de care nu ne vom putea îndepărta niciodată pentru că aceasta este ziua în care trăim. Acesta nu este un subiect de care să ne putem îndepărta, Cartea Răscumpărării, Mielul lând Cartea și rupându-i Pecețile, nu este un subiect de care am trecut, nu este un subiect încheiat, ci este subiectul pentru ziua în care trăim.

Apocalipsa 5.1:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o Carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceti.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetile?”

Și nu se găsea nimeni nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult, pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceti ale ei.

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea înjunghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu, trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.

Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

Și cântau o cântare nouă și ziceau: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetile, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam.

Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru și ei vor împărăți pe pământ!”

Aici, putem vedea că avem o Carte pecetluită. Bineînțeles, noi cunoaștem foarte bine aceste lucruri. Aici avem o Carte de mare însemnătate în ceruri, iar când privim la cartea Genezei și la cartea Apocalipsei, vedem că ambele sunt Cărți ale simbolurilor. Dacă ne ținem de simboluri, dacă ne concentrăm asupra lor, când fratele Branham va începe să schimbe terminologia cu privire la acele simboluri, vom prinde schimbarea. De exemplu, dacă privim la Cartea Răscumpărării și luăm ceea ce a spus fratele Branham și ceea ce avem aici, vedem șapte suluri rulate împreună, iar fratele Branham spune „șase suluri rulate împreună”. Oricum le-am lua, le vedem făcute sul împreună și câte o pecete pusă pe ele: un sul cu o pecete, apoi un alt sul rulat și o pecete, apoi, când este ruptă o pecete este deschis un sul, apoi este ruptă o altă pecete și un alt sul desfășurat, dar ceea ce avem în mintea noastră este că ceea ce este de fapt în ceruri este o bucată de hârtie făcută sul, cu peceti puse pe ea.

Dar fratele Branham spune: „*Ce sunt aceste Peceti? Pecetile sunt Hristos.*” Apoi spune: „*Ce este Cartea aceea? Este Biblia.*” Nu sunt șase bucăți de hârtie făcute sul cu peceti pe ele, acestea nu sunt decât simboluri, este symbolism, fiindcă fratele Branham ne spune că este o taină ascunsă dinainte de întemeierea lumii. Taina așezată pe acel document sau orice este în Carte, orice adevăr așezat în spatele acelei Peceti, așteaptă să fie îndeplinite anumite condiții care sunt arătate de Peceti, adică, după cum ne spune acest pasaj, a fost nevoie de Cineva care să fi fost vrednic.

Întrebarea care s-a pus este: există vreun om care să fi fost găsit vrednic? Cine este vrednic să deschidă Cartea? S-a auzit un strigăt: „*Cine este vrednic să deschidă Cartea?*” Și nu s-a găsit niciun om din ceruri, de pe pământ sau de sub pământ, care să fie vrednic. Cel care trebuia să fie găsit vrednic să deschidă Cartea, trebuia să fie un om pentru că aceasta a fost o Carte dată omului. Fratele Branham a spus că această Carte s-a întors înapoi la Dumnezeu, la Proprietarul original, dar Cartea trebuia să fie în mâinile omului.

Adam a pierdut acest Titlu de proprietate, a pierdut această Carte. Dar Adam nu umbla în grădină cu o carte sub braț. Înțelegeți? El nu umbla prin grădină fiind atent la Cartea sa; nu umbla gustând dintr-un pom și numind animalele cu o carte sub braț. Așadar, când a pierdut Cartea, Ea s-a întors la Proprietarul original, aceasta regăsindu-se în mâna Sa, dar aici nu vorbim despre un transfer fizic de hârtie, ci este vorba despre acest Adevăr care a fost ascuns, această realitate, această taină a lui Dumnezeu pe care Dumnezeu a avut-o în inima Sa. Adam a avut-o, dar a pierdut-o, iar când a pierdut-o, taina s-a întors la Dumnezeu, așteptând un om care să poată răscumpăra ceea ce a pierdut Adam. Ceea ce i-a fost dat lui Adam, a fost stăpânirea deplină asupra creației, ca Dumnezeu al pământului. Aceasta a pierdut el.

Acolo nu a fost un schimb fizic de hârtie, ci era taina lui Dumnezeu care se afla în Adam și în soția sa. Această taină s-a pierdut prin căderea în păcat și s-a întors la Dumnezeu. Ea a intrat în întuneric în timp ce omul a încercat să-și croiască propria cale pentru a-L găsi pe Dumnezeu. Unii au așteptat descoperirea, dar alții au început să facă o religie. Totul a devenit neclar, amestecat, modelat, întunecat, dar exista o Carte pecetluită de la început, care avea șapte Pечеți, care deținea taina a ceea ce era în gândul lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, pentru ca Adevărul să nu se piardă niciodată indiferent de ideile cu care s-a ridicat omul.

Indiferent câte religii mondiale a format el sau câte turnuri a zidit, a existat un Adevăr care a fost ținut în mâna lui Dumnezeu, și nu avea de gând să-L piardă. El nu avea să îngăduie ca marele Său Plan, marea dorință a inimii Sale, marea Sa taină să fie pierdută. A ținut-o în mâna Sa până când un Om a putut pași în față s-o ia. Dumnezeu urma să se asigure că aceasta nu avea să se piardă. Așadar, a existat un Om, Hristos Isus, când Dumnezeu Însuși a venit în chipul unui om, devenind propriul Său Fiu. El a venit și a trăit această viață, murind pentru a plăti prețul răscumpărării. De aceea, când s-a făcut strigarea, am văzut că s-a spus că Leul din seminția lui Iuda a biruit, dar când Ioan s-a întors, a văzut un Miel pentru că acesta a fost chipul în care El a biruit și în care a plătit prețul răscumpărării, ca să răscumpere dreptul la această Carte. Dar noi înțelegem că nu ne referim la o hârtie. Totul este simbolism.

Să deschidem la Apocalipsa 10.1:

„Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer învăluit într-un nor. Deasupra capului lui era curcubeul; fața lui era ca soarele și picioarele lui erau ca niște stâlpi de foc.

În mână ținea o cărticică deschisă.”

Era o Carte deschisă, iar fratele Branham a spus că este aceeași Carte. Era închisă în capitolul 5, dar deschisă în capitolul 10. Așadar acum, această Carte era deschisă.

„A pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ

și a strigat cu glas tare, cum răcnește un leu. Când a strigat el, cele șapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

Și când au făcut cele șapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să mă apuc să scriu; și am auzit din cer un glas, care zicea: „Pecetluiește ce au spus cele șapte tunete și nu scrie ce au spus!”

Aici vedem o altă Pecete, numai că această Pecete nu este scrisă pe hârtie pentru că Ioan nu le-a scris. Așadar, sunt șapte Tunete care au spus ceva, iar noi știm că ceea ce au spus ele este descoperirea tainelor. Ioan a auzit-o, a înțeles-o și avea de gând s-o scrie, dar i s-a spus: „Nu o scrie, ci pecetluiește-o!” Cum putea să o pecetluiască dacă nu era scrisă? Noi nu vorbim despre hârtie. El nu a avut o bucată de hârtie pentru că i s-a spus să nu o scrie, dar cu toate acestea să o pecetluiască. Amin!

Lui Ioan i s-a spus să o pecetluiască, nu să o pună deoparte. Aceasta este foarte important: să o pecetluiască, nu să o pună deoparte. Să o pecetluiască, pentru că atunci când ceva este pecetluit indică faptul că va veni un timp în care pecetea va fi ruptă, altfel nu ar avea de ce să fie pecetluit. Dacă nu voia ca conținutul să fie descoperit cândva, ar fi fost îngropat, distrus sau șters, dar faptul că a fost pecetluit este dovada că este un motiv pentru care acea informație deosebită a fost ținută pecetluită, autenticată, păstrată.

Oricum am vrea s-o numim sau orice termen am folosi, un lucru este cert, acesta fiind că ceea ce a fost spus aici, dar nu a fost scris, lucrurile care nu au fost scrise, au fost pecetluite. Aceasta este garanția că există un motiv pentru care au fost păstrate. Altfel nu ar fi existat niciun motiv pentru care să fie pecetluite. De aceea, dacă cineva spune: „Sunt pecetluite, dar nu sunt pentru noi ca să le cunoaștem”, putem spune: „Dacă au fost pecetluite, există cineva care le va cunoaște; de aceea a fost pusă pe ele o pecete.” Amin! „Nu încerca să mergi acolo pentru că acele lucruri sunt pecetluite, nu sunt pentru tine”. Atunci, pentru cine sunt? Pecetea înseamnă că conținutul ei este ținut ascuns pentru cineva care să-l cunoască.

Este ca și cum un om ar avea o ultimă dorință atunci când se află pe patul de moarte, și o scrie ca să fie dusă la împlinire. Poate are niște dorințe pentru familia lui sau orice altceva, așa că le scrie și le pune într-un plic pe care-l pecetluiește. Pecetluindu-l pe partea dinafară, el indică foarte clar faptul că acel plic este pecetluit și că nu trebuie deschis decât după moartea sa. Dacă nu ar fi dorit ca cineva să știe ce se află înăuntrul plicului, l-ar fi ars, nu l-ar fi pecetluit. Dar l-a pecetluit pentru că este menit să ajungă în mâna cuiva care să cunoască ce se află în interiorul aceluia plic.

Dumnezeu a pecetluit taina pentru că urma să vină un timp în care cineva trebuia să știe ce se află în această Carte. Ea nu avea să rămână pecetluită pentru totdeauna. Este un timp în care Cartea cu cele șapte Peceti urma să fie deschisă. Profetul ne-a spus că intenția lui Dumnezeu nu a fost ca această Carte să rămână pecetluită pentru totdeauna, ținută și nedescoperită până când vom avea parte de o schimbare a trupului, vom ajunge la desăvârșire și vom merge în cer, și atunci El

ne va spune ce nu ne-a spus cât timp ne-am aflat pe pământ. Care ar fi fost scopul? Noi am ajuns deja aici. Cartea i-a fost dată lui Adam, dar nu când acesta era un atribut în Dumnezeu, nu când era doar un gând a lui Dumnezeu, ci i-a fost dată lui Adam când a venit pe pământ ca să împărățească și să stăpânească pământul.

Înseamnă că această Carte are ceva de-a face cu creația. Ea are ceva de-a face cu Dumnezeu în creație, cu fiii lui Dumnezeu în creație. Așadar, Ea nu este doar pentru tărâmul ceresc, ci și pentru pământ. De aceea, eu nu cred că Ea este numai pentru când vom ajunge Acolo, și atunci El va deschide Cartea și ne va arăta conținutul Ei. Noi suntem deja Acolo, însă, este un scop pentru care Cartea a fost pecetluită.

Să mergem la Daniel 12.8-9:

„Eu am auzit, dar n-am înțeles și am zis: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?”

El a răspuns: „Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.”

Daniel a văzut ceva și a auzit ceva, dar nu a avut descoperirea sau înțelegerea acelor lucruri. El a cerut-o, dar Dumnezeu i-a spus: *„Du-te, Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului.”*

Ceea ce înțelegem de aici este că în vremea sfârșitului urma să fie descoperit, arătat, ceea ce a fost pecetluit. A fost o Pecete care a fost stabilită pentru un timp, dar a fost și un timp rânduit pentru ca Pecetea să fie ruptă, iar când Pecetea a fost ruptă, aceasta a fost cu un scop, cu un motiv.

„Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.”

Când urma să sosească timpul sfârșitului sau timpul în care ceea ce nu i-a fost îngăduit lui Daniel să știe, urma să fie descoperit, mulți aveau să fie curățiți, albiți și încercați sau testați. *„cei răi vor face răul și niciunul din cei răi nu va înțelege, dar cei pricepuți vor înțelege.”*

Aceasta este interesant. *„Dar cei înțelepți vor înțelege.”* De ce? Pentru că El urma să deschidă Pecetea. În vremea sfârșitului, ceea ce a fost pecetluit față de Daniel, urma să fie deschis, dar cu toate că este deschis, totuși este ascuns. De ce? Pentru că niciunul dintre cei răi să nu înțeleagă deși este deschis. Așadar, a fost pecetluit, apoi deschis, dar în timpul în care este deschis, este totuși pecetluit. Iată de ce Dumnezeu lucrează prin descoperire. Prin descoperire, El poate spune clar ceva și numai cei care au fost rânduiți, având în ei un Duh de descoperire, vor ști ceea ce spune El, în timp ce ceilalți vor rămâne în întuneric.

Același lucru s-a întâmplat când a fost Isus Hristos aici în trup. El era aici, spunea ceva, o spunea clar, dar cu toate că auzeau, nu înțelegeau, totul fiind pecetluit pentru ei. Chiar și multe lucruri pe care le-a spus apostolilor au rămas pecetluite pentru ei până după învierea Sa. Apoi, cu darul Duhului Sfânt, ei și-au amintit ceea ce spusese El, și-au amintit Scripturile. Este nevoie de descoperire pentru a înțelege ce se află în spatele Peceții rupte. *„Cei răi nu vor înțelege, dar cei înțelepți vor înțelege.”*

În mesajul **Intervalul**, fratele Branham spunecă o Pecete arată trei lucruri. Nu le voi spune în ordinea spusă de el, ci le voi aranja după propria mea ordine. Primul despre care aș vrea să vorbim este dreptul de proprietate, de stăpânire.

În mesajul **Intervalul dintre cele șapte epoci ale bisericii și cele șapte Peceti**, el a spus:

„Un alt lucru pe care îl exprimă o Pecete, este dreptul de proprietate, de stăpânire. Înțelegeți? Pecetea are pe ea un semn, arătând proprietatea. Când ești cumpărat de Sângele lui Isus Hristos și pecetluit de Duhul Sfânt, tu nu mai aparții lumii sau oricui altcuiva care aparține lumii, ci ești proprietatea lui Dumnezeu.”

Când a început să vorbească în **Interval**, fratele Branham a vorbit despre cele trei lucruri pe care le arată o Pecete, și a vorbit la două nivele: despre o Pecete personală, când noi suntem pecetluiți de Duhul Sfânt în cadrul nașterii din nou, și în același timp, a făcut referire la Cartea care a fost pecetluită. În **Interval**, el a vorbit despre Apocalipsa capitolul 5, de fapt despre trecerea din Apocalipsa capitolul 4, în Apocalipsa capitolul 5; despre trecerea de la cele șapte Epoci ale bisericilor, care sunt în capitolele 2 și 3, la cele șapte Peceti, care încep în Apocalipsa capitolul 6. El a vorbit despre Interval, adică despre capitolele dintre cele două, îndeosebi despre capitolul 5.

Așadar, când a vorbit despre Interval, fratele Branham a vorbit despre această Carte pecetluită. El a vorbit despre această scenă din cer când un Miel a venit și a luat Cartea care fusese pecetluită, niciun om nefiind vrednic să o atingă sau să se uite la Ea. Dar El a fost găsit vrednic. Despre aceasta a vorbit fratele Branham. El a început să intre în termenul de „pecete” și ce arată Ea, a vorbit despre noi, individual, și despre pecetea Duhului Sfânt pe care o primim, dar în același timp a vorbit despre această Carte, de aceea, aș vrea să vorbim și noi despre ambele.

Să deschidem pentru început, la Fapte 20.28:

„Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu Însuși Sângele Său.”

Așadar, o Pecete indică proprietatea, apartenența. Dumnezeu a creat Sângele; Sângele lui Isus Hristos fiind Sângele creat a lui Dumnezeu. Este ceea ce ne spune Scriptura. Astfel, Dumnezeu ne-a răscumpărat cu propriul Său Sânge. Amin! Iar

acum, El a pus asupra noastră o Pecete în nașterea din nou, această Pecete arătând apartenența noastră sau cui îi aparținem.

Să mergem acum la 1 Corinteni 6.19: *„Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?”* Așadar, Pecetea Duhului Sfânt arată apartenența, proprietatea.

Să citim și Apocalipsa 13.8: *„Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea Vieții Mielului, care a fost înjunghiat.”*

Așadar, această Carte are un titlu, un titlu interesant: Cartea Vieții Mielului. Înseamnă că această Carte este despre Viața Mielului? Este Cartea despre Viața Mielului. Fratele Branham ne-a spus că Biblia este întreaga descoperire a lui Isus Hristos. El ne-a spus că această Carte a titlului de proprietate este descoperirea lui Isus Hristos. Deci, Cartea care se afla în mâna Celui ce stătea pe scaunul de domnie, este de fapt această Biblie. Totul fiind despre ce? Despre Isus Hristos. Așadar, este Cartea Vieții Mielului sau Cartea care ne relatează Viața Mielului, așa cum s-a arătat aici, timp de șase mii de ani.

În Apocalipsa 21.27, scrie: *„Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului.”*

Această Carte este pecetluită, dar există o apartenență, o proprietate atașată acestei Vieți. Această Carte a Vieții este despre Viața Mielului care a fost înjunghiat înainte de întemeierea lumii, este numită Cartea Vieții Mielului și vorbește despre cineva și îi aparține cuiva. Este uimitor pentru că este Cartea Vieții Mielului înjunghiat înainte de întemeierea lumii, iar Cartea Vieții Mielului este descoperirea lui Isus Hristos. Această Carte este Cartea vieții Mielului sau descoperirea lui Isus Hristos. Ambele Cărți spun același lucru.

Să privim în **Interval**. Să privim la Carte și la noi. Noi suntem pecetluiți, iar Pecetea noastră dovedește că suntem o proprietate, proprietatea lui Dumnezeu. Prin nașterea din nou, prin Pecetea Duhului Sfânt, Pecetea vieții noastre, ne arată cine este proprietarul. Astfel și Cartea arată apartenența, proprietatea. Când a pierdut-o Adam, s-a întors în mâinile Proprietarului original, dar Proprietarul original nu este proprietarul căruia i-a fost destinată. Proprietarul destinat este cel despre care este Cartea. El este proprietarul-destinatar, iar când El a încheiat Cartea descoperirii, a pășit în față și a luat Cartea Sa. Dumnezeu doar a ținut-o la El așteptând timpul în care Cineva vrednic, va păși s-o ia. El a păstrat-o, dar vă rog să țineți minte că totul este simbolic.

Taina doar a fost ținută, taina care era în Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, ceea ce Dumnezeu avea în adâncul gândului Său, ținând și așteptând până când Mielul a putut îndeplini condițiile răscumpărării, a venit să ia Cartea și să-i rupă Pecețile. Ce a făcut El când a rupt Pecețile? A dat Cartea celui de-al șaptelea mesager, mesagerul epocii a șaptea a Bisericii care se afla pe pământ, și care s-a întors și a dat-o oamenilor. Dar această Carte este pentru Miel și despre Miel. Atunci, de ce Mielul împarte această Carte cu un popor pe pământ? Poporul cu care împarte Cartea, trebuie să aibă ceva de-a face cu Ea. Aleluia! Vă rog să țineți minte că niciunul dintre cei răi nu va înțelege. Pecețile sunt deschise, dar cei răi nu vor înțelege. Însă cei înțelepți vor înțelege.

În **Intervalul dintre cele șapte Epoci ale bisericii și cele șapte Peceți**, citim:

„...Și descoperite pe măsură ce cele șapte Peceți sunt rupte și trimise nouă; atunci putem vedea ce este acest mare Plan de răscumpărare, când și cum se va împlini. Totul este ascuns în această Carte a tainei. Este pecetluită cu șapte Peceți... Astfel, Mielul este singurul care le poate rupe.

Dacă vreți să priviți în Scripturi, puteți merge în Ieremia și veți vedea că atunci când a mers în robie, voi știți, și-a adus unchiul... Fiul unchiului său a avut o proprietate, iar el a mers mai departe cu acea pecetluire.”

Fratele Branham a menționat aceasta de mai multe ori în seria Pecetilor spunând: „*Priviți în Ieremia; dacă vreți să înțelegeți aceasta, priviți în Ieremia.*” În Ieremia, chiar înainte de a fi luați în robia babiloneană care este o umbră a bisericii false, el a cumpărat o bucată de pământ și i-a achitat prețul, apoi Ieremia a consemnat acea cumpărare, dovada acelei achiziții sau prețul ei și a pecetluit-o, punând o pecete asupra ei. El a lăsat această dovadă unui scrib pentru că era un timp rânduit ca ea să fie deschisă, atunci când pretențiile răscumpărării urmau să fie îndeplinite asupra a ceea ce a fost cumpărat.

Ieremia știa că el nu se va mai întoarce din robie pentru că urmau să intre în robie timp de șaptezeci de ani, dar moștenitorul său urma să se întoarcă în țară, iar atunci urma să aibă dreptul să răscumpere acea proprietate deoarece prețul ei fusese deja achitat. Sub pecete se aflau toate detaliile de care aveau nevoie pentru a se asigura că moștenirea urma să ajungă la persoana potrivită. Așadar, el nu a pecetluit-o pentru a o ascunde, ci doar pentru a o păstra. El nu a pecetluit-o ca nimeni să nu o știe, ci a pecetluit-o pentru ca numai persoana potrivită să știe, adică cel care avea dreptul la ceea ce se afla sub pecete.

Astfel, fratele Branham a continuat să ne trimită la Ieremia și la ceea ce este consemnat acolo. Ce arată o pecete? Proprietate, apartenență. Ieremia pecetluse ceea ce deținea. Vă rog să vă amintiți că această Carte a Vieții Mielului a fost scrisă înainte de întemeierea lumii, când Mielul a fost înjunghiat în gândul lui Dumnezeu, pentru că prețul a fost plătit înainte de cădere. Prețul a fost plătit de Dumnezeu înainte să fie nevoie să fie plătit un preț. Iată cât de sigură este salvarea noastră. Înainte ca voi să aveți nevoie să fie plătit un preț, a existat deja un preț care a fost plătit, iar aceasta s-a consemnat într-o carte și pecetluit pentru că, la sosirea timpului potrivit, copiii lui Dumnezeu au avut nevoie să știe care este moștenirea lor și care erau pretențiile răscumpărării. Acum a fost timpul să fie luată Cartea și deschise Pecetele; nu să fie ascunsă de ei, ci arătată lor, ca să aibă curajul să primească pretențiile răscumpărării, și ca să fie destul de îndrăzneți să ia ceea ce este a lor și să-și ocupe poziția, pentru că nu stau pe pământul altcuiva.

Descendenții lui Ieremia care s-au întors din robie nu au umblat pe proprietatea altcuiva, nu au ocupat ceva ce nu le aparținea, ci când au chemat Viața veșnică, ei

au solicitat propria lor moștenire. Când au spus: „Aceasta este a mea, aceea a mea, cealaltă a mea”, ei nu pretindeau decât ceea ce era a lor printr-un preț de cumpărare care a fost deja achitat.

Înainte să existe nevoia ca un miel să fie înjunghiat, Mielul era deja înjunghiat, și aceasta a fost consemnat și pecetluit. Aceasta ne arată apartenența.

Ieremia era proprietarul aceluia pământ fiindcă plătitese prețul răscumpărării în argint, și pentru că era proprietarul aceluia pământ, îl putea împărtăși cu cine voia. Astfel, el a ales să-l împărtășească cu cei care proveneau din el, din familia sa. Ei erau cei care aveau dreptul la moștenire.

Aș vrea să spun lucrurile astfel: ei erau cei menționați în acel document pecetluit, pentru că erau descendenții lui Ieremia. M-aș aventura să spun că Ieremia nu le cunoștea numele, pentru că cei care trebuiau să vină să pretindă acea proprietate, nu se născuseră încă. Totuși, le-a pus numele acolo deși poate că acele nume nu era alcătuite din literele care urmau să alcătuiască numele lor pământesc, ci numele menționate în document era de fapt poziția lor: copiii mei, cei care provin din coapsa mea, care au sângele meu în ei, cei care provin din mine; dacă există cineva care vine pe această cale, în această poziție, în acest fel, are dreptul să pretindă ceea ce este a lui. Ce era aceasta? Numele lor era în acel document. Poate nu a fost numele primit pe pământ, dar au fost numiți după un nume care le arăta poziția în cadrul moștenirii, poziția în relația cu Ieremia.

Să mergem mai departe în **Interval:**

„Acum, vom vedea ce spune Cartea despre cum a fost deschisă. Ea nu este făcută cunoscută până când Mielul nu ia Cartea, îi rupe pecetea și o deschide. Înțelegeți? Mielul trebuie să ia Cartea; este a Sa.”

Așadar, cui îi aparține Cartea? Mielului pentru că El a plătit prețul. În gândul lui

Dumnezeu, El a plătit prețul înainte de întemeierea lumii, apoi a venit jos și a plătit prețul pe pământ, în această dimensiune, într-un trup firesc. El a plătit prețul Sângelui pentru răscumpărare și a cumpărat Cartea, dar nu a mers să o pretindă până când nu a încheiat ciclul răscumpărării; de aceea a rămas în slujba de mijlocire. Dar fratele Branham a spus: „*Mielul trebuie să ia Cartea; este a Sa.*”

Ea s-a întors la Proprietarul original, dar nu s-a întors înapoi la proprietarul hotărât. Ea este Cartea Mielului și a fost intenționată să fie Cartea Mielului când Mielul a fost înjunghiat înainte de întemeierea lumii. Proprietarul original care deținea Titlul de Proprietate, ținea Cartea în mâna Sa, dar nu ca s-o păstreze departe de om, ci o păstra pentru om. Aceasta ne întoarce înapoi la faptul că taina este ascunsă în inima lui Dumnezeu, și El nu-i dă drumul, nu o face cunoscută, nu o uită, ci o păstrează doar, dar nu ca s-o țină departe de om, ci ca s-o dea înapoi omului. Dar El trebuia să aștepte până când condițiile care erau puse cu privire la Pечеți au fost îndeplinite, iar când s-a întâmplat aceasta, Cel căruia îi era destinată Cartea, adică Fiul Său, a putut să pășească în față și s-o ia pentru că era a Lui.

Poziția noastră este atât de sigură în Hristos! Dacă am putea să lăsăm aceasta să pătrundă în noi și să nu facem din ea o poveste, o pildă sau să o aplicăm altui popor, ci am aduce-o acasă și am spune: „Acela sunt eu; omul acela de pe podium vorbea despre mine; eu sunt în acea Carte, eu vin de la Dumnezeu și merg la El, eu dețin o parte din acea moștenire, numele meu este scris sub acele Pечеți”, vom înțelege că am fost asigurați înainte de întemeierea lumii și înainte de cădere.

„Acum, țineți minte: niciun om din ceruri, de pe pământ sau de sub pământ: papă, episcop, cardinal, prezbiter de stat sau oricine ar fi el, nu poate rupe Pечеțile sau să descopere Cartea, decât Mielul. Noi am încercat, am presupus, ne-am poticnit și ne-am întrebat, acesta fiind motivul pentru care ne aflăm într-o asemenea confuzie; dar avem făgăduința divină că această Carte a răscumpărării va fi în deschisă întregime de Miel, cele șapte Pечеți fiind deschise de Miel în zilele din urmă în care noi trăim acum.”

Scopul nu este ca Ea să fie deschisă în ceruri pentru ca noi să înțelegem tot Planul.

Scopul este ca Ea să fie deschisă aici. Lui Daniel i s-a spus că Ea este pecetluită până la vremea sfârșitului, iar aici, fratele Branham spune că Mielul va rupe Pecețile în zilele din urmă, în care trăim acum.

„Și nu este făcută cunoscută până când Mielul nu ia Cartea și-i rupe Pecețile pentru că țineți minte: Cartea era ținută de mâinile Celui care stătea pe scaunul de domnie, iar Mielul vine la Cel care se află pe scaunul de domnie și îi ia Cartea din mâna Sa dreaptă: ia Cartea.”

El ia Cartea pentru că este a Sa. Dar ceea ce trebuie să înțelegem, este că fratele Branham a spus că aceasta trebuie să se întâmple în vremea sfârșitului, și că nu este pentru un timp viitor, ci pentru un timp pe care el l-a numit „acum”. Tot el ne-a spus că va fi deschisă în timpul slujbei îngerului al șaptelea, care este ultimul. Cartea trebuia să fie deschisă pentru că are de-a face cu răscumpărarea creației, cu fiii lui Dumnezeu și cu Viața Mielului, și trebuie să fie deschisă în timpul sfârșitului. Nu după timpul sfârșitului, ci în timpul sfârșitului, iar Mielul este singurul care O poate deschide pentru că este a Sa. Așadar, Cartea este deschisă pentru că a deschis-o Mielul. Dar țineți minte că cei răi nu vor înțelege. Cartea este deschisă și noi putem citi conținutul Ei, dar cei răi nu vor înțelege. Numai cei înțelepți vor înțelege.

Fratele Branham a spus că al doilea lucru pe care îl denotă o Pecete este siguranța. Primul lucru este proprietatea, apartenența, iar al doilea este siguranța.

În **Interval**, el a spus:

„Un alt lucru este: o Pecete este siguranță. O pecete înseamnă că ești sigur. Voi, cei care nu credeți în siguranța veșnică, nu știu, dar acum... Dar o pecete înseamnă siguranță până la destinație. Vai de cel care va încerca să rupă acea Pecete! Pecetea Duhului Sfânt nu poate fi ruptă.”

Fratele Branham a făcut același lucru: a luat ceea ce arată o Pecete și a aplicat-o atât personal, cât și Cărții, iar noi vom vedea aceasta imediat.

„Voi, cei care nu credeți în siguranța veșnică, nu știu, dar acum...”

Făcând această afirmație, el spunea: *„Nici nu știu ce să spun. Fiindcă Pecetea înseamnă siguranță, adică tu ești pecetluit până în ziua răscumpărării.”*

Efesenii 4.30: *„Să nu întristați Duhul Sfânt al lui Dumnezeu cu care ați fost pecetluiți până în ziua răscumpărării.”*

O Pecete înseamnă proprietate și siguranță, adică arată că tu ești proprietatea lui Dumnezeu, iar El te-a sigilat până la destinație. De aceea, nașterea din nou nu este ceva ce ia și își atribuie cineva, ci este Pecetea lui Dumnezeu. Dumnezeu trebuie să fie Cel care pecetluiește. În primul rând, El trebuie să știe cine ești și că ești în Carte, după care trebuie să te pecetluiască arătând că Ți aparții, că ești proprietatea Lui și că ești asigurat până la destinație.

Acum înțelegem că nașterea din nou nu este ceva asupra căreia putem să punem presiune ca s-o avea, nu este ceva asupra căreia lucrăm sau o putem fabrica; nu este ceva ce putem falsifica sau copia, nici măcar nu este ceva ce putem face, fiindcă este Pecetea lui Dumnezeu și ea trebuie să fie dată divin de Dumnezeu; iar Dumnezeu a făgăduit că o va da celor care ascultă de Cuvântul Său.

În mesajul **Paradox**, fratele Branham a spus următoarele cu privire la nașterea din nou,:

„De exemplu, eu cred că fiecare mădular născut din nou din Trupul lui Hristos este un paradox în sine. Cred că fiecare dintre voi metodiști, prezbiterieni sau luterani care nu ați experimentat niciodată botezul Duhului Sfânt și ați fost într-o biserică

formală care nu crede în nașterea din nou originală, și ați primit acum botezul Duhului Sfânt, sunteți un exemplu perfect de paradox, pentru că vi s-a întâmplat ceva, ceva care v-a schimbat întreaga ființă, și oricine poate privi la aceasta și poate ști ce este un paradox, o minune.

Dacă nu se întâmplă aceasta, nu puteți fi un creștin. Trebuie să existe un paradox, ca să deveniți un creștin. Nimeni nu poate schimba duhul într-un om și să-i dea nașterea din nou, în afară de Dumnezeu. Dumnezeu este singurul care o poate face. Și este o minune cum Dumnezeu poate lua gândirea unui om, căile lui, viața lui, totul, și s-o schimbe de la ceea ce era la ceea ce poate fi, la ceea ce poate face El.”

Acesta este paradoxul, este nașterea din nou, este Pecetea siguranței, a apartenenței, a autenticității. Tu ești un copil autentic al lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu a pus Pecetea, a adus nașterea din nou, a adus sămânța la viață; Dumnezeu a adus schimbarea. Nu este ceva ce am făcut noi, ci este ceva ce a făcut El.

Romani 8.31-39 spune:

„Deci ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?

El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?

Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socotește neprihăniți!

Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui

Dumnezeu și mijlocește pentru noi!

Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?

După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat.”

Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.

Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,

nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.”

O Pecete arată siguranță. Ce ne poate despărți de Dumnezeu? Lista de mai sus este destul de mare, iar eu cred că mai putem adăuga la ea. Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, acesta este harul Său: dragostea Lui pentru noi, care este în Hristos Isus, Domnul nostru.

Să mergem și la Ioan 10.27. Să nu uitați că vorbesc despre voi, dar nu am încetat să vorbesc despre Carte. Aceasta va deveni clar în câteva minute: vorbesc despre voi, dar nu am încetat să vorbesc despre Carte. Nădăjduiesc că înțelegeți ce spun, pentru că nu vorbesc despre două lucruri diferite.

Ioan 10.27-30:

„Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.

Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.

Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.

Eu și Tatăl una suntem.”

Pecetea arată siguranță, și vine în viețile noastre pentru că numele noastre sunt în Cartea Vieții Mielului. Așadar, am fost în siguranță înainte de întemeierea lumii și vom fi și atunci când această lume va arde. Întotdeauna va fi sigură.

Să ne întoarcem la Ioan 6.37: *„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”*

Aceasta nu este o afirmație care are atașată o speranță, ci este o afirmație absolută. (În limba engleză, acest verset a fost tradus astfel: *„Tot ce Mi-a dat Tatăl va ajunge la Mine și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.”*

„Tot ceea ce Mi-a dat Tatăl” la trecut, *„va ajunge la Mine”* la viitor. Așadar, Isus nu se referea numai la ceva ce se întâmpla, ci la ce s-a întâmplat și se va întâmpla. Deci, aici avem o perioadă de timp în care se petrec aceste lucruri. Iată cât de în siguranță suntem sub această Pecete sau cât de mare este siguranța noastră în Cartea pecetluită. Pecetea din viața noastră, pe care o primim o dată cu nașterea din nou, declară numai ceea ce este în Cartea pecetluită.

Ioan capitolul 6, și voi încheia cu citirea de aici:

„Căci M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.

Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi.”

De ce nu putea să piardă nimic? Pentru că totul era deja pecetluit în Cartea pe care Adam a pierdut-o și care stătea în mâna Celui care stătea pe scaunul de domnie.

Ascultați, așa cum am spus, totul este simbolic. Așadar să nu rămâneți prinși în simboluri. Dumnezeu ținea taina în El, dar taina nu era doar pentru El, ci a dorit s-o împărtășească cu atributele Sale, cu copiii Săi. El o ținea sub formă de taină, până când sosea timpul să vină Mielul, să ia Cartea, să-i rupă Pecetele și să descopere taina pe care Dumnezeu a ținut-o tot timpul în inima Sa. Nu este vorba despre o hârtie, sau despre Cineva care stă pe un tron cu o carte în mână și despre Altceiva care pășește spre El pentru a o lua, ci este vorba despre o taină pe care Dumnezeu a ținut-o la Sine și pe care a pecetluit-o în Sine.

El a vrut să arate Cartea prin Adam, aducându-l la suprafață pe Adam și scoțând din el o soție. Ce este aceasta? Pecetea a șaptea care a pornit din Geneza și a venit până aici. El a adus femeia care a ieșit din om înapoi la om, numindu-i Adam. I-a luat pe cei doi și i-a făcut una. Ei erau unul în origine și în uniune. Apoi acea imagine a căzut, acea mare capodoperă care s-a reflectat din gândul lui Dumnezeu a căzut, și astfel, Dumnezeu a luat Titlul de Proprietate de la Adam... Oh, dacă aș putea explica lucrurile așa cum sunt în inima mea. Adam nu i-a dat lui Dumnezeu o bucată de hârtie, ci a pierdut înțelegerea, descoperirea și scopul pentru care era pe pământ.

El nu s-a mai putut întoarce la Pomul Vieții, ci a fost scos afară, iar heruvimii au fost puși cu o sabie înflăcărată ca să-l țină departe, să nu poată lua din Pomul Vieții. Cine este Pomul Vieții? Hristos. Cine este Hristos? Cuvântul. Ce a părăsit femeia? Pomul Vieții, adică Cuvântul ca să ia din pomul cunoștinței binelui și răului. Așadar, când Adam a pierdut Titlul de Proprietate, a pierdut descoperirea

Cuvântului. Nădărduesc că înțelegeți ceea ce spun. Nu este vorba de o bucată de hârtie, ci el a fost scos afară de la Pomul Vieții care este Hristos, Cuvântul, iar de atunci, o sabie învăpăiată a păzit calea spre Pomul Vieții. Scopul nu era de a-l ține pe om departe pentru totdeauna, ci de a păzi calea, de a se asigura că exista o cale înapoi. Scopul era de a păzi, de a păstra calea înapoi, dar mai întâi, trebuiau îndeplinite anumite condiții.

Adam nu a pierdut o bucată de hârtie. Nu este doar faptul că Adam a pierdut dreptul de a spune: „Pomule, ridică-te și mută-te acolo”, pentru că în marele plan al lucrurilor, aceasta este un lucru minor. Nu vreau să fiu batjocoritor, dar ce ați prefera să aveți în marele plan al tuturor lucrurilor: puterea să-i spuneți unui pom să se mute dintr-o parte în alta sau să fiți curați, fără pată înaintea lui Dumnezeu, fără păcat sau vină, liber de orice vină? Care din aceste lucruri are o mai mare însemnătate pentru voi? Puterea de a ține un fiu la locul lui sau descoperirea că tu ești un fiu al lui Dumnezeu, că vii din gândul lui Dumnezeu și mergi înapoi la El? Care este un lucru mai mare? Descoperirea conținutului Titlului de Proprietate sau puterea de a rezidi natura?

Așadar, Adam a pierdut mai mult decât abilitatea de a spune: „Soare, stai pe loc!”, „Pomule, ridică-te și mută-te!” sau: „Vântule, oprește-te!” El a pierdut mai mult decât aceasta, prieteni. El și-a pierdut nevinovăția, a pierdut accesul la Pomul Vieții, Hristos, Cuvântul, și-a pierdut poziția în Hristos. Eu prefer să am asigurată poziția mea în Hristos decât toate puterile de pe acest pământ.

Al treilea lucru pe care îl arată o Pecete este o lucrare încheiată. Eu vorbesc despre voi, dar nu încetez să vorbesc și despre Carte. O Pecete arată o lucrare încheiată.

În mesajul **Intervalul**, citim:

„Când lucram la compania de drumuri, încărcam vagoane de marfă cu cutii și alte lucruri din fabrici, iar... Dar înainte ca vagonul să poată fi pecetluit, inspectorul venea și verifica dacă a fost încărcat corespunzător. Dacă nu era așa, prima dată

când s-ar fi lovit de ceva, totul s-ar fi împrăștiat și spart, iar compania feroviară ar fi fost făcută responsabilă. Dar inspectorul venea și verifica dacă totul a fost pus la locul său. Dacă nu era încărcat corect, el nu aproba plecarea vagonului iar noi trebuia să rearanjăm totul din nou până când el era mulțumit. Atunci inspectorul închidea ușa vagonului și pune pe el o pecete pe care nu putea s-o rupă nimeni până la destinație.”

Țineți minte că fratele Branham a spus că el era asigurat până la destinație, arătând apartenența. De multe ori, el a vorbit despre această pecete pusă pe vagon. Spunea că toate cutiile trebuiau aranjate corect ca să nu se poată mișca sau sparge. Totul trebuia să fie sigur înăuntru ca să poată fi pusă o pecete pe dinafară. Prin aceasta, el ne preumbrea pe noi. Înăuntrul nostru trebuie să fie o siguranță care vine prin credință, descoperire, naștere din nou prin Duhul Sfânt care aduce la Viața o Sămânță, care trebuie să fie sigură pe dinăuntru ca să fie pusă o pecete pe dinafară. Doar atunci, vom începe să trăim Viața lui Isus Hristos, pe care o poate vedea toată lumea.

Așadar, fratele Branham a vorbit așa preumbrindu-ne pe noi, dar două paragrafe mai târziu, el a folosit aceeași analogie vorbind despre Carte.

Aș vrea să vă gândiți la aceasta: vagonul a fost încărcat corect și tot conținutul a fost pus la locul lui, iar după ce totul a fost pus la loc, pe el a fost pusă o pecete. Astfel, pecetea arăta cine îl deținea, arăta că conținutul său era asigurat și nimeni nu avea autoritatea să-l deschidă până când nu ajungea la destinație. Aceasta este partea mea preferată, și tot ce am spus înainte, a fost ca să ajung la aceasta.

Tot în **Interval**, fratele Branham a spus:

„O pecete înseamnă... (acestea sunt cuvintele pe care le-am luat din dicționar). O pecete înseamnă o lucrare încheiată. Astfel, când este ruptă Pecetea a șaptea, taina lui Dumnezeu care este pecetluită în aceste Peceteți tainice, este încheiată; în ziua în care acea Pecete este ruptă, este descoperit ce este în interiorul ei.

Dacă un om se întreabă ce este în vagon, noi am spune: „Ar trebui să fie cutare și cutare. Ar trebui să fie...” Am presupune. Dar când este ruptă Pecetea și se deschide ușa, ne putem uita în interiorul ei și să vedem exact ceea ce este acolo. Înțelegeți? Aceasta trebuia să se facă numai la sfârșitul timpului.”

Acum, fratele Branham nu mai vorbea despre un vagon, ci despre Pecetea care era pe Carte. Când ajunge la destinație, și aici vă rog să fiți atenți, când vagonul ajunge acolo unde trebuie să ajungă, călătorind deja de șase mii de ani, deci, când ajunge la destinația sa, trebuie să fie Cineva care are autoritatea să rupă Pecetea. Pecetea nu poate fi ruptă decât la destinație, numai atunci se poate rupe pecetea. Noi știm că conținutul este asigurat înainte ca pecetea să fie pusă pe el. Amin! Siguranța voastră merge dincolo de nașterea noastră firească, înainte ca Adam și Eva să fie pe acest pământ, merge până la scrierea Cărții, a Cărții Vieții Mielului. Ea a fost scrisă înainte de întemeierea lumii. Prieteni, aceea este siguranța noastră, aceea a fost clipa în care vagonul nostru a fost încărcat. Care vagon? Vagonul Vieții Mielului care a fost înjunghiat înainte de întemeierea lumii.

Când totul, fiecare atribut, a fost încărcat în acel vagon, a fost asigurat, pecetluit și pus pe șine până la destinație, iar Dumnezeu a știut unde și când va ajunge și de asemenea, El cunoștea conținutul vagonului când urma să ajungă acolo. Aceasta este ceea ce ne-a arătat Pecetea, prieteni, și anume, că înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu ne-a arătat deja cine va fi înăuntru și cine va fi afară. El a scris deja numele în Cartea Vieții Mielului, a pecetluit-o și a trimis-o pe axa timpului. El avea deja o destinație în mintea Sa și știa care sunt condițiile ce trebuiau îndeplinite pentru a deschide acea Pecete, iar când a făcut aceasta, când a rupt-o și a deschis ușa, nu a fost numai pentru El, ci a fost pentru toți aceia pe care i-a invitat să privească înăuntru, iar noi am putut vedea ce era pe dinăuntru acelui vagon.

Fratele Branham a spus că aceasta s-a putut face numai la sfârșitul timpului, și a afirmat în repetate rânduri că în timpul său, în urmă cu cincizeci și ceva de ani în urmă, era timpul sfârșitului. Fratele Branham nu aștepta un timp al sfârșitului la viitor, ci ne-a arătat că sfârșitul timpului sosise deja. Când fratele Branham a declarat aceasta, era sfârșitul timpului, și este timpul sfârșitului când este ruptă

Pecetea, când Mielul ia Cartea și-i rupe Pecetele. El deschide Cartea și-i descoperă conținutul, invitându-i pe cei care fac parte din moștenire să vadă ce este în vagon sau în Carte.

Evrei 4.3 spune: *„Pe când noi, fiindcă am crezut, intrăm în „odihna” despre care a vorbit El când a zis: „Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!” Măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii.”*

El știa înainte de întemeierea lumii, înainte ca lucrările să fie îndeplinite, cine va intra și cine nu va intra în odihna Sa.

Vedeți, în timp ce vagonul sau Cartea Vieții Mielului avansa în istorie, totul a fost scris la timpul prezent. Totul a fost vorbit la timpul prezent din pricina liberului arbitru. Întotdeauna a fost: „Dacă vrei să vii la El, dacă crezi, dacă vezi, vino acum! Vino acum!” Dar noi înțelegem că totul era pecetluit înainte de întemeierea lumii, era deja în Cartea Vieții Mielului. Niciun nume nu a fost adăugat în Cartea Vieții Mielului. Toate numele care au fost scrise, au fost scrise acolo înainte, dar pe măsură ce Cartea Vieții Mielului se desfășura de-a lungul timpului, nădăjduiesc că înțelegeți ce spun, ilustrându-se și arătându-se în tipuri ca Noe, Avraam sau Moise, întotdeauna a fost la timpul prezent. „Cine vrea, dacă crezi, vino în arcă! Ușa este deschisă, vine ploaia, vine nimicirea, vino în arcă!” Oricine putea intra. Întotdeauna s-a vorbit la timpul prezent și pe baza liberului arbitru.

Noe a predicat o sută douăzeci de ani despre nimicirea care urma să vină și despre siguranța din arcă, dar singurii care au fost pecetluiți în arcă, au fost cei care fuseseră rânduiți să fie pecetluiți în arcă. Însă Dumnezeu este un Judecător drept și le-a oferit șansa așa cum i-a oferit-o lui Cain, deși știa că el nu avea nimic cu care să primească descoperirea.

Astfel, în timp ce se mișca înainte, Cartea era tot timpul la prezent, întotdeauna a existat șansa de a veni la Lumină, la Adevăr. Ce era acea Lumină? Lumina este Hristos, oricare a fost Lumina prezentată în ziua respectivă. Lumina predicată de

Noe, de Avraam sau de Moise, de David sau de Solomon, a fost întotdeauna Hristos. Această Carte se mișcă și întotdeauna invitația a fost: „Și tu poți urca pe corabie.” Dar noi nu înțelegem că o parte din noi este deja Acolo, este deja în vagon, în Carte. Noi numai desfășurăm marea piesă de teatru a lui Dumnezeu; am fost rânduiți pentru sfârșitul timpului și ocupăm poziția care ne-a fost rânduită încă înainte de întemeierea lumii, iar în cursivitatea timpului, suntem atinși Ceva care trezește Ceva ce este în interiorul nostru.

Aceasta se întâmplă astăzi, în timp ce facem alegeri și așa mai departe. Există și un anumit grad de alegere, Dumnezeu ne-a acordat și aceasta, dar nu noi suntem cei care L-am ales pe Hristos, ci El este Cel care ne-a ales pe noi. Alegerile noastre oglindesc doar ceea ce era deja în gândul Său. Este ceva ce se reflectă înapoi la El, dintr-o parte din El care este deja în noi.

Cartea aceasta s-a mișcat de-a lungul timpului, iar noi am putut vedea ceea ce a fost arătat, arătările Luminei și ale Vieții, iar cei care au fost capabili să intre în contact cu acestea pe baza a ceea ce era deja în ei, au spus: „Este ceva adevărat în legătură cu aceasta. Eu cred ce a spus Noe sau Avraam, cred ce a spus Moise, ceva din mine rezonază cu aceasta, se potrivește cu ce aud, de aceea, cred că voi alege să-l cred pe Moise”. Este o alegere bună, ai făcut o treabă bună, dar tot ce am făcut noi, a fost să dăm curs Vieții lui Dumnezeu care era înăuntru. Astfel, când Lumina a atins Sămânța, ceea ce a hotărât Dumnezeu a început să vină repede la Viață. Aceasta a fost taina de-a lungul Epocilor Bisericii.

Întotdeauna a fost mentalitatea de a bate la uși, de a convinge oamenii, de a-i scutura și a-i determina să intre în biserică, să-i botezăm și să-i determinăm să stea acolo. Iar dacă ei nu vor sta acolo, să începem niște programe pentru că dacă-i ținem în biserici, îi ținem în Hristos. Problema este că ei nu înțeleg că acele suflete trebuie să fie în Cartea Vieții Mielului ca să facă parte din Viața Mielului, iar când este arătată Viața Mielului, acea parte care este în noi, se conectează la partea din Viața Mielului care este prezentată, cele două fiind atrase ca un magnet una de cealaltă. n

O Pecete arată o lucrare încheiată. Cartea Vieții Mielului era de la întemeierea lumii în mâna Proprietarului original. Cartea era pecetluită cu șapte Peceți, ceea ce înseamnă că din clipa în care a pierdut-o Adam și s-a întors în mâna Proprietarului original, nu s-a schimbat nimic în interiorul ei. Nu a fost adăugat, scos sau rearanjat nimic, nu a fost schimbat nimic, ci totul este acolo, a fost acolo înainte să fie puse Pecețile pe Ea. Îndepărtarea Peceților nu va schimba nimic din conținutul documentului, ci doar va descoperi conținutul lui. Nu se schimbă nimic. Singurul lucru care se întâmplă, este că este descoperită, dar nu este schimbat nimic.

În mesajul **Lucruri care vor fi**, citim:

„Așadar, Mireasa va veni la suprafață în Răpire. Totul a fost rânduit mai dinainte de Dumnezeu, totul este susținut. El a știut de la început, fiecare om, fiecare loc unde va sta, totul despre aceasta. Totul a fost rânduit mai dinainte. Dumnezeu a știut că va fi aici. El a făcut lucrurile așa, pentru ca atunci când vom ajunge acolo... El a mers să ne pregătească un loc, iar când ajungem acolo, totul a fost pregătit așa cum a fost pregătită și seara aceasta, așa cum este pregătit acest ceas. Da, marea Sa cunoștință mai dinainte i-a spus aceste lucruri, prin cunoștința mai dinainte.”

Așadar, Dumnezeu nu învață și nici nu adaugă la înțelegerea Sa, El nu-și ajustează planul bazându-se pe ceea ce va decide cineva, ci El cunoaște deja toate lucrurile. Totul a fost hotărât mai dinainte.

Fapte 15.18 scrie: „...zice Domnul, care face aceste lucruri și căruia Îi sunt cunoscute din veșnicie.” Dumnezeu a știut ce urma să facă.

Ajungem la **Întrebări și răspunsuri la Peceți** din anul 1963:

„Țineți minte: Biblia spune că, Cartea Vieții Mielului a fost scrisă înainte de întemeierea lumii, iar numele nostru a fost pus în Ea când Mielul a fost înjunghiat înainte de întemeierea lumii ca să răscumpere fiecare nume care a fost scris în

acea Carte. Înțelegeți acum?

Vedeți, nimic nu este în dezordine. Totul funcționează exact ca în marele ceasornic al lui Dumnezeu, ca un ceas care se mișcă în jur. Numele vostru a fost pus acolo înainte de întemeierea lumii, când Mielul a fost înjunghiat pentru a răscumpăra Cartea. Iar acum, El pășește în față și ia Cartea pentru a-Și pretinde răscumpărarea.

Acum, El a făcut tranziția. A pășit în față și a deschis Pecițile. Nu mai există niciun semn de întrebare cu privire la deschiderea lor. Singurul care le-a putut deschide a fost Mielul. El a trebuit să ia Cartea și să-l deschidă Pecițile, iar când a făcut aceasta, a făcut o schimbare în slujba Sa, deoarece acum a venit să pretindă ceea ce a răscumpărat sau să intre în posesia a ceea ce a răscumpărat.

Să continuăm să citim nădăjduind că Domnul ne va ajuta să înțelegem aceste lucruri mai clar.

În **Interval**, el a spus:

„Observați, această Carte este pecetluită, iar voi sunteți pecetluiți cu Ea până în ziua răscumpărării voastre.”

„Eu credeam că sunt pecetluit la nașterea mea din nou.” Nu, tu deja erai pecetluit. Așadar, tu puteai fi pecetluit. Tu ești pecetluit fiindcă ai fost pecetluit. Când a fost pecetluită Cartea, tu ai fost pecetluit odată cu Ea. Și fiindcă ați fost pecetluiți odată cu Cartea, ați putut fi pecetluiți. Înțelegeți cum cele două merg împreună?

În **Hristos este taina lui Dumnezeu descoperită**, el a spus:

„Trupul trebuie să urmeze Capul, așa cum soția își urmează soțul. Adam nu a fost înșelat; el a ieșit afară cu Eva. Eva a fost înșelată, ea a fost în nelegiuire și învierea deplină a întregului Trup ar fi venit la suprafață în ziua Domnului Isus, când El a ieșit din mormânt. Dar El a trebuit s-o răscumpere, fiindcă era Trupul Său. Ea a trebuit să fie răscumpărată ca să vină la El. Înțelegeți? Vedeți, nu s-ar fi putut întâmpla atunci. Răscumpărarea are loc. Acum, puteți înțelege Pecețile? El era în lucrarea de mijlocire acolo înapoi și răscumpăra, dar într-o zi, El pășește în față să ia această Carte pe care a răscumpărat-o.Tot ce este în această Carte, este El, pentru că aceasta este credinciosul, cuvintele din Carte, iar El este Cuvântul.”

Ne ținem de partea vizuală pentru că ne ajută, dar trebuie să ne îndepărtăm de hârtia aflată în mâna cuiva. El a spus: *„dar într-o zi, El pășește în față să ia această Carte pe care a răscumpărat-o.Tot ce este în această Carte este El.”* Cartea este descoperirea deplină a lui Isus Hristos, Cartea este despre El. Este Cartea despre Viața Mielului înjunghiat înainte de întemeierea lumii. Este adevărat? Cartea Vieții Mielului. Totul este despre El. Este întreaga Sa descoperire. Este El în Carte. Cartea este despre El, Hristos, Mielul. Cartea Vieții Mielului sau Cartea despre Viața Mielului. Totul este despre El, este întreaga descoperire a lui Isus Hristos.

„...dar într-o zi, El pășește în față să ia această Carte pe care a răscumpărat-o.Tot ceea ce este în această Carte este El, pentru că aceasta este credinciosul, cuvintele din Carte, iar El este Cuvântul.”

Aici, fratele Branham a făcut dintr-o dată, ceva foarte interesant. El a spus că toată Cartea este despre Miel, după care a spus că cuvintele din carte sunt credincioșii. Așadar, Cartea este despre Viața Mielului, este Cartea Vieții Mielului, totul este despre Viața veșnică, despre Pomul Vieții, despre Cuvânt, totul este despre El. El a venit să ia Cartea, iar Cartea era despre El. Conținutul Cărții este El, dar când privim la cuvintele din Carte, când începem să separăm bucăți ale Trupului, ce sunt acestea? Ei sunt credincioșii. Cine sunt credincioșii? Cuvântul. Cine este Cuvântul? Cuvântul este El.

Voi sunteți Cartea, faceți parte din Ea. Cartea nu este alcătuită din hârtie, ci este

Viața Mielului, este Hristos în timp ce a venit de-a lungul timpului, este Hristos în Noe, în Avraam, în fratele Branham, Hristos în voi nădejdea slavei. Iar dacă Hristos este în voi, sunteți cuvintele din Carte. Numele vostru este în Carte. Poate nu este numele pe care-l aveți acum, dar ceea ce sunteți voi, poziția voastră, identitatea voastră se regăsește în această Carte. Cum vă cheamă El pe nume? Descoperind tainele. Descoperirea tainelor este chemarea numelui. El nu a spus: „Chad, Bob, Mary”, ci El a spus: „Ceea ce s-a întâmplat în grădină, cauza pentru jertfa de Sânge, motivul pentru care Isus a trebuit să se nască din fecioară, a fost adulterul din grădină”, iar noi am spus: „Acesta este Adevărul”. Ce făcea El? Vă chema pe nume. Care este numele vostru? Identificarea voastră, El cheamă identitatea voastră pentru că este Hristos care-L cheamă pe Hristos. Este Cuvântul care cheamă Cuvântul, iar singurul lucru care cheamă Cuvântul, este Cuvântul. Cuvântul descoperit chemând Cuvântul rânduit pentru acea zi, cei doi atrăgându-se ca un magnet.

Unii aud învățătura cu privire la sămânța șarpelui și spun: „Aceasta este ciudată.” Dar voi ați auzit-o și ați spus: „Chiar dacă este ciudată, ceva dinăuntru a început să aibă sens.” Poate și voi ați spus: „Aceasta este ciudat, nu știu, nu am mai auzit aceasta niciodată înainte”, dar dintr-o dată aveți pe dinăuntru un simțământ ciudat care vă spune că ar putea fi adevărat. „Oh, Doamne, ajută-mă!”

Eu îmi amintesc simțământul acela, prieteni. Era ceva în mine. Creierul meu spunea: „Nu”, dar inima mea spunea: „Da”. Intelectul meu, raționamentul meu, logica mea, învățătura mea, istoria mea trecută, anii petrecuți într-o biserică formală, toate spuneau: „Cu niciun chip, cu niciun chip!”, dar ceva dinăuntru meu a început să pulseze și bătăile inimii mele au devenit din ce în ce mai puternice. Cu cât auzeam aceste lucruri, cu atât știam mai mult că sunt adevărate. Într-o zi, Dumnezeu a revărsat descoperirea în inima mea, iar atunci am spus: „Aceasta nu este nimic altceva decât Adevărul”. Ce făcea El? Ne chema pe nume. Cum făcea aceasta? Ne descoperea tainele acestei Cărți. Ce erau aceste taine? Cartea Răscumpărării, El începea să ne arate cum am ajuns în starea în care ne aflăm și cum ieșim din ea. Aceasta este răscumpărarea.

Noi suntem în această stare din cauza unei căderi, de aceea avem nevoie de

răscumpărare, iar răscumpărarea ne va duce înapoi în locul în care trebuia să fim de la început. Despre aceasta este taina Pечеții a șaptea. Fratele Branham a spus că El trebuia să răscumpere o Mireasă, iar eu vă întreb: „De ce?” Pentru că Adam a trebuit să răscumpere o Mireasă. El a arătat sfârșitul de la început.

Așadar, la început, Dumnezeu a creat un om, un fiu al lui Dumnezeu, apoi a scos-o din Adam pe mireasa lui și i-a unit pe cei doi împreună. Acesta a fost chipul capodoperei Sale. Dar chipul acelei capodopere a căzut. Am mai predicat despre aceasta în urmă cu câteva săptămâni, dar vă rog să fiți atenți. Să nu mă pierdeți și nici eu pe voi, să rămânem împreună.

Când a făcut acel chip, Dumnezeu a lucrat timp de șase mii de ani. El a vorbit Cuvântul și l-a lăsat să lucreze; iar Cuvântul a lucrat și l-a creat pe om. El a creat animalele, apoi l-a creat pe om și a spus: „Nu este bine ca omul să fie singur.” A adus animalele din grădină la el, ca să le pună nume, și el le-a numit pe toate, dar niciunul din acele animale nu era un ajutor potrivit pentru el, ci singurul ajutor potrivit ar fi fost cineva ca el; unul care să provină din el, care să fie parte din el, aceeași natură, aceeași viață; os din oasele lui, carne din carnea lui, viață din viața lui, aceea ar fi fost singura care i-ar fi putut fi o pereche potrivită. Ce făcea Dumnezeu? Arăta în capodopera Sa, marea dorință a inimii Sale. Ce făcea El cu capodopera Sa? Își arăta inspirația pentru că o capodoperă nu poate fi făcută fără inspirație. El a luat femeia și i-a adus pe cei doi împreună, iar fratele Branham a numit aceasta, actul de încununare al creației Sale.

Adam a spus: „Ea se va numi femeie pentru că a fost luată din om. Ea este carne din carnea mea, os din oasele mele. Ea este eu.” Aceasta a spus el. Când a spus: „Ea este carne din carnea mea și os din oasele mele, cei doi vor fi una,” a spus de fapt: „Ea este eu”. Apoi, când aceasta s-a încheiat, Dumnezeu s-a odihnit. Vă asigur că Dumnezeu nu s-ar fi odihnit niciodată dacă capodopera Sa nu ar fi fost încheiată. Dar odihna Sa a fost întreruptă. Odihna Lui a fost întreruptă pentru că bărbatul și femeia lui nu au împlinit o mie de ani fiindcă li s-a spus: „În ziua în care vei mânca, vei muri.” Vedeți, ei nu au încheiat ziua de o mie de ani.

În ziua în care Dumnezeu se odihnea, capodopera a fost murdărită de minciuna Diavolului, de raționament, de pofta cărnii și a ochilor, și de mândria vieții. Acel chip a fost murdărit, iar Dumnezeu, dacă îmi îngăduiți să spun lucrurile așa, S-a ridicat din odihna Sa fiindcă aceasta a fost întreruptă când capodopera Sa a fost murdărită. Dumnezeu s-a ridicat din odihna Sa și a început totul din nou, a început să rezidească capodopera Sa. El nu se va odihni până când capodopera Sa nu este încheiată. Dumnezeu a început să zidească de la patriarhi la profeți, apoi la Psalmi. Ce făcea El? Îl rezidea pe Adam. Biblia Îl numește pe Isus ultimul Adam. Este un termen interesant, ultimul Adam.

Să terminăm citatul nostru:

„El a pășit în față pentru această Carte a răscumpărării și pentru tot ce este în Ea, a căror nume sunt scrise în Carte înainte de întemeierea lumii, când El a fost înjunghiat ca Miel.

Și azi, iată-L aici, în Cuvântul Său, manifestând același lucru pe care l-a făcut acolo. Ea nu poate recunoaște o altă Căpetenie, nu domnule. Nu există niciun episcop, nimic. Ea recunoaște o singură Căpetenie, Hristos, și Hristos este Cuvântul. Iubesc aceasta. Da, domnilor!”

Ceea ce ne arăta fratele Branham este că aici este Căpetenia. Vedeți, nu este o Căpetenie parțială deoarece nu este pentru o unire parțială, ci Căpetenia este descoperirea completă a Cuvântului. Ea nu a putut veni decât la descoperirea celor șapte Pечеți. Așadar, dacă Căpetenia este aici, atunci Pечеțile au fost deschise, și dacă Pечеțile au fost deschise, Mielul a luat Cartea. Este adevărat? Pечеțile au fost rupte, Căpetenia a venit, întreaga descoperire a lui Isus Hristos a venit, iar acum, Căpetenia a venit să se unească într-o unire invizibilă cu Mireasa. Aceasta este ceea ce ne-a învățat fratele Branham. Astfel, ea nu mai acceptă nicio altă Căpetenie decât Cuvântul. Deci, niciun crez, nicio denotațiune, niciun argument, nici pofta ochilor, nici a cărnii, nicio tălmăcire proprie, pentru că Ea a primit tălmăcirea Cuvântului cu legitimare divină. Căpetenia s-a întors la Trup, iar Trupul și Căpetenia s-au unit. Ea nu va primi o altă Căpetenie, decât pe Hristos Cuvântul.

Apoi, în **Este răsăritul soarelui**, el a spus:

„El este Cel care a deschis acele Peceți. Acele Peceți sunt El pentru că tot Cuvântul lui Dumnezeu este Hristos, iar Pecețile care s-au deschis sunt Hristos. Atunci, ce este descoperirea Peceților? Descoperirea lui Hristos.”

Vreau să ne oprim puțin aici. El este Cartea, Pecețile sunt tot El, iar noi suntem cuvintele din Carte. Așadar, nu este vorba despre coli de hârtie sau ce este imprimat pe ele pentru că Pecețile sunt El. Voi sunteți cuvintele din Carte, iar aceasta nu este cerneală pe hârtie, ci este Viața lui Isus Hristos, un atribut de la Dumnezeu Tatăl care este acum pe pământ, adus la Viață de Duhul Său. Ce este aceasta? Cuvintele din Cartea Vieții Mielului care a fost înjunghiat.

„Acele Peceți sunt El, pentru că tot Cuvântul lui Dumnezeu este Hristos, Pecețile care s-au deschis sunt Hristos. Atunci, ce este descoperirea Peceților? Descoperirea lui Hristos.”

Așadar, Hristos este tot Cuvântul lui Dumnezeu, toată descoperirea lui Dumnezeu. Pecețile sunt Hristos, iar când El a deschis Pecețile, L-a descoperit pe Hristos. Înțelegem? Totul este același lucru. Noi suntem același lucru, El este același lucru, Cartea este același lucru, Biblia este același lucru, Pecețile sunt același lucru. Este același lucru, adică Cuvântul lui Dumnezeu care S-a arătat de-a lungul timpului, atribut după atribut, Cuvânt cu Cuvânt, persoană după persoană care au venit pentru a manifesta Viața pentru care au fost rânduiți. Ce este aceasta? Cartea manifestată de pământ. Dar Ea a fost pecetluită pentru că au existat două vițe care s-au întrepătruns, a fost ascunsă în Moise, în David și de-a lungul Epocilor bisericilor. Ei au crezut că nu era decât o singură biserică, nerealizând că de fapt erau două grupuri diferite. Totul era acolo.

Cartea era manifestată, era citită înaintea oamenilor, dar ei nu puteau citi Cartea. Totul era confuz și modelat, dar la sfârșitul timpului, a venit Mielul, a venit Lumina, și a adus Lumină prin deschiderea Peceților, iar Lumina a strălucit asupra

Cuvântului pentru ca noi să putem privi înapoi de-a lungul timpului și să vedem linia Mielului și linia șarpelui. Două urme înapoi, de-a lungul Bibliei. Înțelegeți? Nimic nu este despre hârtie și cerneală, ci despre cine și unde stă. Este despre realitatea vie a lui Dumnezeu care dorește să devină tangibil pe acest pământ. Dumnezeu care dorește să fie cunoscut în atributele Sale. Dumnezeu devenind tangibil, dar această taină a fost pecetluită în aceste Peceți.

În mesajul **Shalom**, citim:

„Lui Dumnezeu i-a trebuit mii de ani să împlinească făgăduința Sa de a deveni Salvator. Dar țineți minte, El a știut tot timpul când urma să vină. Mulți oameni s-au ridicat și au încercat să fie Mesia. Multe biserici au încercat să-l producă pe Mesia, dar Dumnezeu avea timpul rânduit pentru Mesia. El nu se grăbea. De ce?

În tot acest timp, El a arătat multe tipuri ale lui Mesia, a arătat-o tot timpul, de la Adam la Mesia, primul și ultimul Adam; unul din ei al lumii, iar Celălalt al cerului, unul pământesc, iar Celălalt ceresc. Unul a venit jos din ceruri, iar celălalt a venit de pe pământ. Dar El a făgăduit un Mesia, și a avut nevoie de mii de ani pentru a împlini aceasta.

În Iosif, El a arătat exact ceea ce era El. Iosif L-a ilustrat.

David L-a ilustrat. Când David a fost respins, s-a dus sus pe munte, a privit înapoi și a plâns pentru Ierusalim, ca împărat respins, dar acela era Isus în David. Opt sute de ani mai târziu, El stătea deasupra Ierusalimului ca Împărat respins și spunea: „Ierusalime, Ierusalime, cum te-aș fi strâns ca și o cloșcă ce-și adună puii sub aripi, dar nu ai vrut.”

Vedeți, a fost Isus în David. Era Viața Mielului, care a fost pecetluită în Carte; taina a fost ascunsă, iar ei nu au înțeles însemnătatea ei. Când David a stat pe muntele Măslinilor și a plâns pentru Ierusalim, ei nu au înțeles că era Hristos în David care

preumbrea ceea ce urma să aibă loc. Vedeți, El a încercat în Moise, dar Moise a eșuat; în David, dar David a eșuat, însă înțelegem că pe măsură ce Cartea avansa de-a lungul timpului, era tot timpul la prezent și se baza pe liberul arbitru.

El a încercat în Moise, dar Moise a eșuat. Ce a încercat? Restituirea lui Adam. A încercat în Iosif care a fost desăvârșit, dar și el a avut o mică scamă. David a fost imoral, toți profeții au eșuat: Noe s-a îmbătat, Moise s-a înălțat pe sine și a lovit Stânca de două ori, așa că El nu a putut desăvârși prima parte a Capodoperei Sale, deși toți o preumbreau și o zideau; au zidit-o la o înălțime mai mare, iar când a venit Isus, în El s-au regăsit toate bucățile zidite de ei, arătând tot Cuvântul. El S-a întors la ziua a șasea, la ceea ce a făcut Dumnezeu atunci și a fost mulțumit, iar noi ne regăseam în El. când a murit Isus, noi am murit în El. Aceasta ne spune Scriptura. Și când El a înviat din nou, noi am înviat odată cu El pentru că suntem trup din trupul Lui, os din oasele Lui și viață din Viața Lui. Dar El a trebuit să termine arătarea capodoperei Sale pe acest pământ. Așadar, când a venit Isus, El nu și-a putut lua toate atributele, deși trupurile noastre erau aici, în elementele de aici, dar fiecare a trebuit să vină la suprafață în marea dramă a lui Dumnezeu, să illustreze partea sa în timp și să arate liberul său arbitru în timp ce era citită Cartea Vieții. Înțelegeți ce vreau să spun? Vă rog să nu vă gândiți fizic la o Carte a vieții care era citită, ci la cum era arătată, aceasta fiind citirea Ei. Ea era citită, dar era pecetluită. Nimeni nu știa ce se petrecea.

Nimeni nu știa ce se petrecea când biserica efesiană a început să devină rece și formală, și a început să cadă. Nimeni nu știa ce se petrecea. Dar taina ne spunea ceea ce se petrecea pentru că acel pom trebuia să se coboare în pământ și să moară ca să poată ieși la Viață. Legea lui Dumnezeu trebuia să continue să se desfășoare și căile Sale să se manifeste.

Așadar, Dumnezeu a încercat de-a lungul timpului în Moise, dar Moise a eșuat, în David, dar David a eșuat, în cutare sau cutare sau cutare, dar în cele din urmă a restituit Capodopera de parte bărbătească. El L-a adus pe Isus Hristos, Cuvântul deplin făcut trup, iar El a adus partea bărbătească a Capodoperei, dar când a murit și a înviat, El nu a putut aduce la suprafață toată învierea, ci a trebuit să aștepte ca fiecare din acele atribute care au ieșit din El și care au venit la Viață, să fie ridicate

din pământ și arătate, Sămânța adusă la Viață, și să-și ocupe poziția în marea dramă, în marea Carte, în marea poveste. Înțelegem?

Așadar, a trebuit să așteptăm, să așteptăm și iar să așteptăm. El nu a putut să ia Cartea, ci a trebuit să aștepte. A trebuit să aștepte până la încheierea unui ciclu al răscumpărării, până când S-a întors la o Mireasă care a fost readusă la credința părinților. Vedeți, fratele Branham a fost aici ca să facă o chemare. El a chemat o Rebeca pentru Isaac, a chemat-o afară din denominațiuni, afară din crezuri, învățături sau din înțelegerea falsă. Ce făcea El? Aduna o Mireasă pentru Isaac, scoțând-o afară și arătând că Ea s-a ridicat prin Luther, Wesley, penticostali, iar când a ieșit în sfârșit la suprafață a doua parte a Capodoperei, o Mireasă care a fost restituită la învățatura originală, la credința originală a părinților; când în cele din urmă, El a avut pe pământ o Mireasă care să creadă botezul în Numele lui Isus, sămânța șarpelui, să primească slujba din Maleahi 4, slujba Fiului omului, vindecările și minunile; când El a avut o astfel de Mireasă scoasă afară și scuturată de învățatura falsă, Căpetenia a putut veni la Trup și a putut avea loc unirea invizibilă. Nu a putut s-o facă în denominațiuni, cu biserica penticostală, cu cea wesleyană sau luterană, ci a trebuit să aștepte până la sfârșitul timpului când a trimis slujba lui Eliezer și a făcut o chemare afară din toate acestea, aducându-i înapoi la Cuvânt. Când au primit Cuvântul, a fost timpul să primească Căpetenia, iar El urma să ia Mirele și să-L unească cu Mireasa.

Până când a terminat cu răscumpărarea de-a lungul Epocilor bisericilor, făcând acoperirea păcatelor din neștiință, acoperind înțelegerea falsă, El a trebuit să stea acolo, dar când a pășit în scenă acest profet cu slujba Fiului omului, a putut restitui Cuvântul; atunci, Mireasa a putut trece la Cuvânt, iar Isus și-a putut pretinde proprietatea.

El stătuse în slujba de mijlocire, în care exista o picătură a Duhului Sfânt, o porțiune a Sa, fiindcă Cuvântul nu era în plinătate. Când Cuvântul nu este în plinătate, nici Duhul Sfânt nu este în plinătate. De ce? Pentru că Duhul Sfânt este Viața Cuvântului. Așadar, fără Cuvântul deplin, nu există Viață deplină. Astfel, El a adus jos un profet, iar Hristos stătea în slujba Sa de mijlocire, făcând medierea, acoperind păcatele făcute în neștiință. De ce? El răscumpăra o Mireasă, iar când Ea

s-a ridicat de la tălpi la picioare, prin Luther, Wesley, prin Rusalii până în ziua de azi, Ea primea gândul lui Hristos și descoperirea Cuvântului. Ce a făcut El? A rezidit o Mireasă pentru Hristos, de-a lungul Epocilor bisericilor, a scos-o afară din biserici și a adus-o la Cuvânt, iar atunci a fost marele timp în care Mielul S-a putut ridica să ia Cartea. Ce făcea El când a luat Cartea și i-a rupt Pecețile? Își pretindea posesiunea. Ce a dorit El dintotdeauna? Ultimul Adam a dorit întotdeauna o Mireasă din coapsa Sa. Dar El nu a putut s-o ia în Sardes, în epoca luterană, nu a putut s-o ia până când nu a fost pregătită.

Ea a fost pregătită sub o slujbă profetică, iar atunci, El a putut păși în față să pretindă Cartea.

El nu a luat o bucată de hârtie ca să-i rupă sigiliul din ceară, ci a luat poporul de pe pământ care a putut crede Cuvântul Său. El i-a pretins pentru că erau posesiunea Lui, deoarece măsura deplină a Duhului Sfânt s-a întors la biserică. Ce era aceasta? Căpetenia care se unea cu Trupul. Cuvântul-Cap venind la Cuvântul-Trup într-o unire invizibilă. El nu a putut lua Cartea până când nu a existat o Mireasă care să primească slujba din Maleahi 4, și să se întoarcă înapoi la credința părinților. Când s-a întâmplat aceasta, El a putut veni să-Și pretindă proprietatea, iar când Și-a pretins proprietatea, a putut să-i șoptească tainele Sale de dragoste, care au fost păstrate timp de șase mii de ani. Iar acum, la sfârșitul timpului, El descoperă Pecețile.

Ce face El? El spune: „Scumpo, te-am dorit dintotdeauna. Eu am vegheat asupra ta mai mult de șase mii de ani.” Este mai mult decât un individ, este tot Planul lui Dumnezeu. Noi suntem aici ca individ și reprezentăm întreaga Mireasă, reprezentăm totul, de-a lungul timpului. Noi avem oportunitatea pe care ei nu au avut-o, oportunitatea să venim la Cuvântul nepângărit de om, la Hristos Însuși și să ne unim cu El.

Fratele Branham a spus în mesajul **Este o singură cale rânduită de Dumnezeu pentru orice:**

„El a fost Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup. El era făgăduința legitimată a lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în trup de carne. Biblia spune aceasta: „Dumnezeu era în Hristos”. Marele IeHoVaH care a creat cerul și pământul S-a arătat într-un trup, Domnul Isus Hristos, iar în acel singur Om, El a putut atinge. El a încercat prin Moise, a făcut-o în Iacov și în Iosif, dar a venit în plinătatea Sa, în Omul Hristos, care a fost plinătatea dumnezeirii în trup; în El, Dumnezeu a putut să Se exprime pe Sine. Și El a spus: „Cine Mă poate acuza de păcat?” Păcatul este necredința. „Dacă am făcut exact ceea ce spune Scriptura că voi face, cine Mă poate condamna și să spună unde am eșuat în vreun fel?” Vedeți, este calea rânduită de Dumnezeu.”

În mesajul **Capodopera** din anul 1964, citim:

„Pentru aproape două mii de ani, Dumnezeu Și-a făcut din nou o Capodoperă. El l-a lovit pe Adam ca să ia o bucată din el, o parte din el, o coastă, și să-i facă o soție. Acum, El a luat o bucată din Capodopera desăvârșită pe care a lovit-o la Calvar. Este doar Noul Testament, aceasta este tot. El a împlinit Vechiul Testament. Acum este o altă bucată de împlinit, Noul Testament. Vedeți, Vechiul și Noul sunt Soțul și Soția. Vedeți?”

De aceea a fost nevoie ca soția să fie readusă la credința părinților, înapoi la învățătura lui Pavel.

„Și a fost nevoie de Vechiul Testament ca să preumbrească Noul Testament; Hristos, Capodopera, a venit să îplinească aceasta, iar Mireasa Sa va împlini acum tot ceea ce este în Noul Testament. Este în construcție o altă Capodoperă.

El a avut nevoie de aproape patru mii de ani pentru a-Și face Capodopera; iar în aproape două mii de ani, El a făcut o altă Capodoperă, o Mireasă pentru Hristos, o altă Capodoperă. Făcând-o, El nu-Și schimbă metoda, ci este același fel în care a făcut Capodopera, Cuvântul. Acesta este felul în care Își face El Capodoperele, pentru că poate fi o Capodoperă desăvârșită când este Cuvântul desăvârșit.”

Nu vreau să merg prea departe, însă doresc să spun că fratele Branham a întrebat: „De ce ar chema Dumnezeu afară din acest veac rău, un popor pentru Numele Său?”

El predica **Dumnezeul acestui veac rău și Edenul Satanei**, arătând că la sfârșitul timpului am ajuns la apogeul edenului Satanei, și a întrebat: „De ce ar chema Dumnezeu din aceasta un popor de dragul Numelui Său?” El a făcut aceasta cu un scop, prieteni. Am vorbit despre cum El a trecut prin Vechiul Testament zidind, zidind și iar zidind. L-a luat pe Adam, apoi l-a lovit pe ultimul Adam, pentru că El trebuia să creeze o Mireasă pentru Adam. Fiindcă a preumbrit-o la început, El trebuia să încheie lucrarea. El a zidit timp de două mii de ani o Mireasă, iar când Ea a ieșit din denotațiuni, când a fost scoasă afară ca să se unească cu Cuvântul, Căpetenia a venit să se unească și Pecețile s-au deschis, descoperirea tainei. Acum, El are o Mireasă exact așa cum a avut Adam o mireasă. Dar trebuie să fie un motiv pentru care vrea să cheme în această epocă o Mireasă pentru Numele Său.

Frater Branham a spus că motivul este „ca s-o încerce, ca să-și încerce Mireasa”. Vedeți, Dumnezeu vrea să câștige, să biruiască tot răul și să întoarcă ceea ce s-a făcut la cădere. Dumnezeu vrea să aibă o biruință deplină în edenul Satanei, vrea să câștige bătălia, și o va face. El a câștigat prin Isus Hristos, dar trebuie să o facă și prin partea feminină a lui Hristos. El a câștigat în El, dar trebuie să câștige și în Ea pentru că Ea este El, carne din carnea Lui, os din oasele Lui, Viață din Viața Lui, Duh din Duhul Lui. Ea este El.

„De ce ar chema Dumnezeu un popor pentru Numele Său din acest veac rău? Motivul este ca s-o încerce, ca să-și încerce Mireasa. Când Ea este manifestată, fiind încercată, dovedită, dovedită Satanei. Așa cum a fost la început, la fel va fi și la sfârșit.

O sămânță își are începutul în pământ, iar viața ei se ridică prin purtători, dar la sfârșit este aceeași sămânță care a fost atunci când a căzut în pământ. În același fel a căzut în pământ sămânța amăgirii, în Eden, și sfârșește în același fel în zilele

din urmă. Așa se întâmplă cu Evanghelia care a căzut într-o denomi-națiune la Niceea, Roma, sfârșește într-o super organizație. Sămânța Bisericii care a căzut acolo, cu semne, minuni, și Hristosul cel viu printre ei, sfârșește în zilele din urmă sub slujba lui Maleahi 4, restituind înapoi credința originală care a fost dată odată.

Acum vedem că această epocă rea este pentru a-i dovedi Satanei că Ea nu este ca Eva, că Ea nu este acel fel de femeie. Mireasa va fi încercată de Cuvântul Său, așa cum a fost încercată mireasa lui Adam de Cuvânt. Mireasa lui Adam a crezut fiecare părticică a Cuvântului, dar a confundat o singură făgăduință.

Ceea ce urmează să spună profetul în continuare, a fost uimitor pentru mine fiindcă el nu s-a întors la versetul „Hotărât nu vei muri”, ci la cu totul alt verset. Va fi uimitor.

El a venit și L-a restituit pe ultimul Adam; L-a lovit și a luat din El ingredientele ca să o facă pe Mireasa Sa, iar când a fost zidită, a adus-o la El pentru unirea duhovnicească. Și dacă a adus o unire invizibilă, a trebuit să existe și o Mireasă care să-l fie restituită. Trebuia să existe o Căpetenie, iar ei s-au unit. Și ce s-a întâmplat acum, timp de cincizeci și ceva de ani? Care este scopul? El a lăsat-o să ajungă aici, în acest veac rău, în edenul Satanei, dar cu ce scop? Ca să-i dovedească Satanei că ea nu este felul acela de femeie.

Așa cum lui Adam i-a fost dată o mireasă, Eva, iar ea a trebuit să treacă prin timpul ei de ispitire, timp în care a căzut, și lui Hristos i s-a dat o Mireasă care trebuie să treacă prin timpul ei de ispitire, în edenul Satanei, și să dovedească faptul că nu va cădea.

Despre ce este viața noastră? Ce facem noi zilnic? Ce vrea Dumnezeu de la noi? El îi arată Satanei că indiferent de condiții, de ceea ce spune lumea, de ceea ce se petrece în jurul nostru, noi nu vom lăsa Cuvântul să cadă, nu vom da înapoi, pentru că nu suntem ca Eva, nu suntem felul acela de femeie.

Timp de șase mii de ani, a fost un eșec, Cuvântul a fost lăsat să cadă, dar El a adus înapoi o Mireasă, a unit-o cu Hristos, și ea trece prin timpul ei de testare chiar acum, iar Dumnezeu va dovedi că ea nu este ca și Eva. Ea este un alt fel de femeie. Ea este cea care a fost rânduită pentru acest timp. Ea este Mireasa pe care a pretins-o El, este Mireasa răscumpărată și pretinsă de El, iar acum, El a venit jos să stăpânească cu înțâietate. Acum, este slujba Sa de pretindere, este un timp al stăpânirii.

„Mireasa lui Adam a crezut fiecare părticică a Cuvântului, dar a confundat o singură făgăduință, că „El este același ieri, azi și în veci”. Azi, vedeți?”

De ce a mers fratele Branham la acest verset? Când a fost amăgită, Evei i s-a spus: „Hotărât nu vei muri, dar Dumnezeu știe că veți ajunge ca și El, cunoscând binele și răul.” Ea nu a fost amăgită cu privire la versetul: „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci”, dar fratele Branham a spus: „Mireasa lui Adam a crezut fiecare părticică a Cuvântului, dar a confundat o singură făgăduință, „că El este același ieri, azi și în veci”.

Noi nu suntem confuzi asupra acestei făgăduințe. El este și astăzi ceea ce a fost înainte de întemeierea lumii. El este același ieri, azi și în veci. El este Cuvântul făcut trup, este Cuvântul făcut trup ieri și este Cuvântul făcut trup astăzi. Dar Eva a fost confuză cu privire la Cine era Hristos, a fost confuză cu privire la Cuvânt, iar când suntem confuzi cu privire la Cuvânt, suntem confuzi cu privire la Hristos, la Cine este El.

„...sub ispita vrăjmașului, față în față, a eșuat cu privire la o singură făgăduință, iar acum, poporul care este chemat pentru Numele Său, bineînțeles, este Mireasa Sa. Ea va veni din nou în contact prin același lucru; nu doar prin adevăr denominațional sau altceva, ci prin fiecare Cuvânt!”

Ciclul răscumpărării a adus înapoi un Adam. Ciclul răscumpărării a adus înapoi o Eva, iar acum, Ea se află în timpul ei de testare al Cuvântului. De ce? Pentru că

Dumnezeu îi va dovedi Satanei că Ea nu este ca Eva.

În **Puterea de transformare a lui Dumnezeu** din anul 1965, el a spus:

„În acea a șaptea dimineață, când s-a uitat peste tot (asupra creației) Dumnezeu a spus: „Este bine. Sunt mulțumit. Da, sunt bucuros. Totul este acum sub control. Eu Mi-am pus încrederea în fiul Meu și în soția Lui și i-am făcut căpetenia tuturor, astfel încât să privească pretutindeni și să vadă că totul este în ordine, că totul va aduce rod după soiul lui. Acum, el are puterea să facă aceasta.” Atunci, Dumnezeu a spus: „Totul este în ordine și nu poate fi altceva pentru că este Propria Mea dorință. Este așa cum Mi-am dorit. Eu am vorbit-o în felul acela, iar Cuvintele Mele au adus-o la suprafață exact așa cum am dorit-o. Iată-o aici! Totul este bine!” Și Biblia spune: „Dumnezeu s-a odihnit de toate lucrările Sale în ziua a șaptea.”

Dumnezeu s-a odihnit, și i-a încredințat totul fiului Său și soției sale. Dar după ce le-a încredințat totul lor, ea a fost amăgită cu privire la Cuvânt, cu privire la faptul că Hristos este același. Ea fost confuză cu privire la Cuvânt și a căzut. Apoi, Dumnezeu S-a întors din odihna Sa și a început să-și ridice cea de-a doua Capodoperă, la care a lucrat timp de șase mii de ani.

Când această a doua Eva, Mireasa Sa, când fiecare mădular a venit înăuntru, rezistând testului și dovedind că nu este ca Eva, am ajuns la pasul următor. Care este acesta? Mileniul, Fiul lui Dumnezeu și soția Sa, împlinesc ceea ce nu au împlinit Adam și Eva în original. Ei nu au trăit o zi cu Domnul, nu au împlinit domnia de o mie de ani, dar acum, când această Mireasă va rezista ispitei și nu va cădea cum a căzut Eva, vom trece la pasul următor, acesta fiind că Fiul lui Dumnezeu și Soția Sa vor împlini ziua.

În **Descoperirea lui Isus Hristos** din Cartea Epocilor bisericilor, scrie:

„Înțelegem că atunci când acești ultimi aleși ai lui Israel se unesc în dragoste cu

Domnul, și vrăjmașul este nimicit, Dumnezeu Își va pregăti Muntele Său cel sfânt, noua Sa grădină Eden pentru Mireasă și pentru slujitorii Săi și ai Ei, pentru luna de miere de o mie de ani de pe pământ. Așa cum Adam și Eva erau în grădină dar nu au terminat mia de ani, Isus sau ultimul Adam, și Eva Sa (Biserica Adevărată) vor împlini tot planul lui Dumnezeu.”

Dumnezeu a dorit să-Și împlinească odihna de o mie de ani și să-și încredințeze creația fiului Său și soției Sale, dar aceasta a fost murdărită. Așadar, ce este Cartea răscumpărării? Răscumpărarea, aducerea înapoi la aceasta. Ce ascundeau Pecețile? Întregul plan al răscumpărării al lui Hristos, de la acel timp încoace. Ce ascundea el? Faptul că timp de șase mii de ani, El L-a rezidit pe Adam, apoi L-a lovit și a scos din El o Mireasă; apoi a zidit o Mireasă, a obținut-o din nou și a adus-o în unire cu Mirele, iar acum Ea trece prin timpul ei de încercare, și atunci când acest timp se va încheia, ne vom întoarce la odihna de o mie de ani când Dumnezeu, încă o dată, Îi va încredința creația Fiului Său și soției Sale, pentru a împărăți și domni timp de o mie de ani. Câți dintre voi doriți să ajungeți acolo? Dacă dorim să ajungem acolo, trebuie să trecem de timpul nostru de încercare.

Când vom fi testați cu privire la Cuvânt și încercați, amăgirea va veni din propria voastră voință, din propria voastră poftă, din voi, din propria voastră gândire greșită, din influența prietenilor, a culturii, propria voastră natură va încerca să ia Cuvântul și să-l zugrăvească. De aceea, ne-a fost dat un Cuvânt legitimat, ca să rămânem cu El, nu ca să cădem cum a căzut Eva, prin raționament, poftă și dorințe. Noi ne vom tăia pe noi înșine și vom lua Cuvântul mai presus de orice altceva, mai presus de propria mea dorință și gândire. „Păi, eu știu că profetul a spus aceasta, dar cred că...” Noi trebuie să scăpăm de aceasta și să luăm ceea ce a spus profetul. Cuvântul spune cutare și cutare, deci voi merge cu Cuvântul și voi scăpa de propria mea gândire.

Eva nu a putut face aceasta pentru că a mers mai departe cu raționamentul. Dar această Mireasă nu este ca și Eva. Eu doresc să ajung la Împărăția de o mie de ani, doresc să împărătesc acolo și să împlinesc scopul lui Dumnezeu, ceea ce trebuia să aibă loc în creația originală care a fost murdărită. Noi suntem aici pentru a împlini aceasta, dar mai întâi trebuie să trecem prin timpul de încercare. Trebuie să las

afară pofta ochilor, mândria vieții și pofta firii. Dacă dorim să ajungem acolo, trebuie să trecem mai întâi prin timpul nostru de încercare. Va ieși la suprafață fiecare părere despre acest Mesaj, fiecare gând, fiecare amăgire, dar nu vă faceți griji, vagonul merge încă spre destinația lui. Mireasa nu va fi amăgită. Poate va fi distrasă, dar nu amăgită. Poate o va lua pe o linie ocolitoare, dar nu va fi pierdută. Poate va fi corectată, dar nu izgonită. Ce facem noi, prieteni? Suntem în timpul nostru de încercare. Așteptăm ca ultimul să intre înăuntru, să se unească cu Hristos, să rezistăm la testul Cuvântului și să nu cădem ca Eva. Doar să stăm cu Cuvântul! El să fie în ordine și toate celelalte lucruri să fie greșite.

Noi vom putea încheia scopul avut de Dumnezeu cu Eva, scopul pe care ea nu a putut să-l îndeplinească; suntem aici ca să îndeplinim ceea ce ea nu a putut îndeplini. Și nu o vom face prin propria noastră putere și gândire, nici din propria noastră voință. Cel care ținea Cartea avea taina. El ținea Cartea pentru noi, ca să nu fie pierdută. O ținea nu ca să fie păstrată departe de voi, îndepărtată de voi; o ținea până când Cineva avea să fie vrednic s-o ia, iar Cel care a fost vrednic s-o ia, a fost Soțul vostru. Soțul vostru a luat Cartea și i-a rupt Pecețile. Este Cartea Soțului vostru, iar dacă este Cartea Soțului vostru, este Cartea voastră. Dacă este Viața Soțului vostru, este Viața voastră, pentru că un profet al lui Dumnezeu a spus că voi sunteți os din oasele Lui, carne din carnea Lui, Viață din Viața Lui și Duh din Duhul Lui. Dumnezeu vă ținea în mâna Sa ca să nu fiți pierduți. Dumnezeu își ținea Mireasa în mâna Sa ca să nu fie separată de marea taină care era în El. El o ținea pe Ea, Îl ținea pe Hristos, ținea Cuvântul, ținea întreaga descoperire în mâna Sa, ca să se asigure că la sfârșitul timpului, când urma să fie timpul unirii și timpul încercării, să ia Cartea și să l-o dea Fiului Său, Fiul Său să o dea celui de-al șaptelea mesager, iar acesta, Miresei Sale.

Unde este acum Cartea pe care El o ținea în mâna Sa? Ea este în Mireasă. Unde este Hristos? În Mireasă. Unde este Cuvântul? În Mireasă. Unde este Cartea? În Mireasă. Unde este descoperirea? În Mireasă. Voi și Pecețile v-ați unit. Voi și Cartea sunteți una. Voi și descoperirea ați devenit una, de aceea, acum nu mai este amăgire pentru Mireasă dacă rămâne cu Carte, cu Pecețile, cu Hristos, cu descoperirea. Să ne ridicăm în picioare.

Cartea care este în mâna Sa, a fost numită în mai multe feluri: Cartea Vieții Mielului, Cartea Răscumpărării, Biblia, Întreaga descoperire a lui Isus Hristos. Este numită chiar și Certificatul vostru de căsătorie, sau Titlul de Proprietate al întregii creații. Ce este Cartea? Ea este Hristos. Ce sunt credincioșii? Cuvintele care se găsesc în Carte. Nu vom trece pe lângă Ea, nu vom fi excluși, izgoși sau dați afară.

Trenul cu vagoane este sigur, vagonul a fost încărcat corect înainte ca trenul să plece spre veșnicie. Acest tren a călătorit de-a lungul timpului, și în timp ce călătorea ilustra Viața care era pe dinăuntru. Dar la sfârșitul timpului, când Mielul a luat Cartea, El a deschis Pecețile, arătând ce era în tren, iar noi am înțeles că suntem deja înăuntru. Noi am fost înăuntru de la început și fiecare din copiii Săi au fost înăuntru încă de la început. Nimeni nu a fost pierdut și nimeni nu a putut fi pierdut. Ei erau într-o stare căzută, și au avut nevoie de răscumpărare, dar El o avea deja pregătită în gândul Său înainte de întemeierea lumii. El avea deja planul, știa ce va face, iar în timp ce Ea se desfășura în timp, în fiecare Epocă, El răscumpăra, răscumpăra și iar răscumpăra, îndeplinind ciclul înapoi.

Unde am fost noi tot timpul? În mâna Sa. El ni l-a descoperit pe Hristos, și când a făcut aceasta, ne-a descoperit pe noi nouă înșine pentru că facem parte din Hristos, eram în El. Unde eram noi la Calvar? În El. Unde eram la înviere? În El. Unde suntem în Carte? Noi suntem cuvintele din Carte, iar El este Cartea. El este Pecețile.

Prieteni, este sigur, este rânduit mai dinainte, este veșnic, și tot ce trebuie să facem noi acum, este să ne odihnim pe ceea ce ne-a dat Dumnezeu și să ne opunem minciunii Diavolului. Să nu lăsăm loc imaginației noastre și șiretlicurilor omului.

Să ne plecăm capetele în rugăciune. **AMIN**